

ADDITIONAL TEXTS FOR WRITTEN OR ORAL TRANSLATION

1. WHAT DO PEOPLE MOST REGRET? – THE PATHS THEY FAILED TO TAKE

When people sit back and take stock of their lives, do they regret the things that failed, such as a romance that foundered, the wrong career path chosen, bad grades in school? Or do they most regret what they failed to try?

A small but growing body of research points to inaction – failing to seize the day – as the leading cause of regret in people’s lives over the long term. These findings are painting a new portrait of regret, an emotion proving to be far more complex than once thought.

Regret is a “more or less painful emotional state of feeling sorry for misfortunes, limitations, losses, transgressions, shortcomings or mistakes,” says University of Michigan psychologist Janet Landman, author of several studies and a book on regret.

“As a culture, we are so afraid of regret, so allergic to it often we don’t even want to talk about it”, Landman says. “The fear is that it will pull us down the slippery slope of depression and despair.”

But psychologists say that regret is an inevitable fact of life.

“In today’s world, in which people arguably exercise more choice than ever before in human history, it is exceedingly difficult to choose so consistently well that regret is avoided entirely,” say Cornell University psychologists Thomas Gilovich and Victoria Medvec.

Regret involves two distinct types of emotion, what psychologists call “hot” and “wistful”. Hot regret is quick anger felt after discovering that you have made a mistake, like denting your car, accidentally dropping a prized vase and seeing it smash into a thousand pieces, or buying a share that suddenly plummets in price. This is when you want to kick yourself, and it is associated with a short-term perspective.

Wistful regret, on the other hand, comes from having a longer range perspective. It is a bittersweet feeling that life might have been better or different if only certain actions had been taken. Typically, it means something that people should have done but didn’t do. That might mean having the courage to follow a different career, gambling on starting a new business or pursuing what appears to be a risky romance.

Psychologists have focused on hot regret as the type most common to people’s experience. But a growing body of research suggests that wistful regret may figure more prominently in people’s lives over the long term.

Asked to describe their biggest regrets, participants most often cited things they failed to do. People said such things as “I wish I had been more serious in college”, “I regret that I never pursued my interest in dance”, “I should have spent more time with my children”.

In a study of 77 participants, the researchers found that failure to seize the moment was cited by a 2 to 1 ratio over other types of regret.

The group, which included retired professors, nursing-home residents, undergraduates and staff members at Cornell University, listed more than 200 missed educational opportunities, romances and career paths, as well as failing to spend more time with relatives, pursue a special interest or take a chance.

“As troubling as regrettable actions might be initially, when people look back on their lives, it seems to be their regrettable failures to act that stand out and cause most grief,” Gilovich and Medvec conclude.

Studies suggest that regrets about education are overwhelmingly the biggest. “Not getting enough education, or not taking it seriously enough, is a common regret even among highly educated people,” says Janet Landman.

Tied for a distant second place are regrets about work or love. People talk about having gotten into the wrong occupation, marrying too young, or that they wish their parents had never divorced, or there were fewer conflicts in their family, or that their children had turned out better.

Many people also express regrets about themselves. They may wish they had been more disciplined or more assertive or had taken more risks. The best example of this kind of regret is the lament of one of Woody Allen’s (American comic actor and director) characters, “I have only one regret, and that is that I am not someone else.” What people don’t regret, however, are events that seem to be beyond their control. Personal responsibility is central to the experience of regret, according to Gilovich and Medvec. “People might bemoan or curse their bad fate, but they rarely regret it in the sense that the term is typically understood.”

Their studies found that older people expressed slightly more regrets than did young people. There is no solid evidence that regret increases as life goes on but regrets are likely to change throughout life.

For example, according to Janet Landman, young women are more likely to report family oriented regrets than young men. But by middle age men are more likely than women to regret not spending enough time with their families.

And what do middle-aged women regret? Marrying too early and not getting enough education.

2. INTREPID INTERPRETERS

Strain, exhaustion and embarrassment are just some things interpreters must put up with. BBC radio producer, Miriam Newman, takes a look at this challenging career.

April 2006. BBC English

At the European Commission in Brussels, they have a joke about the work interpreters do – “Languages,” they say, “have nothing to do with interpretation, but it helps to know them.” Anyone thinking of becoming an interpreter would do well to bear this in mind. Translating languages, especially in a political context, involves far more than mere linguistic ability.

To work in an international organisation, such as the United Nations (UN) or the European Commission, you need to be accredited by one of the various international translators’ or interpreters’ associations. To achieve this, you must undergo rigorous and lengthy training, either at an accrediting organisation’s own school, or on a post-graduate course at university.

But a qualification in languages is not the only route into the job. At the European Commission, for example, a recent intake of trainee interpreters included several with degrees in subjects like economics, linguistics, philosophy, law and, of course, languages.

To become a successful interpreter, candidates need to be at a high level in between three and five languages. However, irrespective of how many languages they speak, they will only be regarded to translate from their acquired languages into their mother tongue.

Most important is their ability to manipulate their own language. With this skill, and a lot of practice, they will be able to clearly communicate information or message which have been expressed in a very different way in another language.

At London’s University of Westminster, candidates get offered a place on the interpreters course, if they can show that they have “lived a bit”, in the words of one lecturer. Young people who have just left university often lack sufficient experience of life.

The University also looks for candidates who have lived for a long time in the countries where their acquired languages are spoken. They are also expected to have wide cultural interest and a good knowledge of current affairs. This broad range of interests is essential in a job which can require interpreting discussions of disarmament on Monday, international fishing rights on Tuesday, multi-national finance on Wednesday, and the building and construction industry on Thursday.

Interpreters also rely on adrenalin – which is generated by the stress and challenges of the job – to keep them going through their demanding schedules. Many admit that they enjoy the buzz of adrenalin they get from the job, and it’s known that their heart rates speed up while they are working.

Interpreters also agree that it helps to be a good actor. Pretending to be someone else is a very good way of absorbing unfamiliar issues so that they are able to reconstruct them in another language. But there is a paradox here because, unlike actors who perform in front of an audience, interpreters are usually unseen, hidden behind glass in a soundproof booth.

Yet, while interpreters may be seldom noticed, they are always looking carefully at the people for whom they are interpreting. In particular, they are looking at the body language of the speaker, because they must also use this information when they translate what he or she has said.

The reason is because the signs given off by someone’s facial expressions and body movements can help interpreters predict what is going to be said, as well as help them translate things which cannot be explained properly in the target language. One thing all interpreters look out for are jokes. It’s well known that humour is one of the most difficult things to convey in another language so most interpreters don’t try. When a joke is being made, many simply say, “the delegate is telling a joke. The interpreter can’t possibly translate it, but I’m sure the delegate would be very pleased if you laughed... now.”

Proverbs are another feature of language which cause interpreter’s problems. Instead of trying to translate them, it’s not uncommon for interpreters to substitute one with a proverb of their own. “Never boil an egg twice” is typically greeted with murmurs of “how wise” and nods of approval, leaving all sides pleased with themselves and each other.

The work of interpreters has been fundamental to the success of institutions like the UN and the European Union.

These multi-national organisations are founded on the principle that talk is better than war. Yet, without interpreters, the talking that brings nations closer together would not be possible.

It’s also a job with its own risks and excitement. Interpreters are needed in war zones as well as in centres of international diplomacy, like the UN.

But today, new technology is threatening to change the way interpreters work. Instead of attending conferences in Beijing, Buenos Aires or Birmingham, satellite communications and the Internet could restrict interpreters to a single base, like Geneva, where they would follow conferences using video and audio links. But most interpreters agree that a television screen can never provide enough information. It would be much harder to interpret people’s body language on television, or to absorb the atmosphere inside a conference hall.

Many feel that to remove interpreters from the place where the talking is actually going on would reduce their role to simply repeating words. That, they say, would be a mistake, because the binding element between interpreter and subject – which enables them to share the emotions behind the words and in the silence between words – would be lost.

3. TRANSLATION: LETTING COMPUTERS DO IT

Scientists have long predicted that computers would one day help speed up the arduous task of translating texts – and now that time has come. Systems designed in the United States, Japan, Europe and South America follow one of two basic approaches. The ‘direct’ method uses rules of syntax and grammar to translate one language into another, while the ‘interlingua’ approach employs an internal intermediate language as a bridge between the ‘source’ and ‘target’ languages.

The direct approach is the most common, though not always the simplest, method of computer translation. It requires a separate program – including a dictionary of thousands of words and phrases, as well, as rules of syntax, grammar and conjugation – for each pair of languages involved in a given translation.

Last summer, a small Tokyo firm, Bravice International, Inc. began marketing the country’s first commercial Japanese-to-English translation system. Unlike word-based systems, this one breaks a Japanese sentence into phrases that are translated and then reconfigured into an English sentence. The company says the system can translate Japanese into passable English at a rate of up to 3,000 words an hour on simple texts.

Bravice’s system is based on the translating methods pioneered by Weidner Communications Corp. of Northbrook, Illinois. Partly owned by Bravice since 1982, Weidner offers direct-method systems that translate English into French, Spanish, German, Portuguese and Arabic. There are also systems that translate French, Spanish and German into English. Only six months ago, Weidner introduced translation software that works on an IBM Personal Computer and does rough translations at between 1,200 and 2,000 words an hour. (Previously, the system was compatible only with more powerful minicomputers made by Digital Equipment Corp., which operate at 5,000 to 8,000 words per hour.) Weidner’s new software allows an operator to define unfamiliar phrases before translating the full text.

A program developed by Automated Language Processing Systems (ALPS) of Provo, Utah, calls for the continuous assistance of a human translator. The system presents an operator with sentence-by-sentence adaptations that can be changed immediately. The computer ‘learns’ as it

proceeds through a text; once a term has been translated to the user's satisfaction, it will be changed the same way when it appears again.

The interlingua method is most effective for texts that require translations into several languages. One such program is Systran, marketed by World Translation Center, Inc., of La Jolla, California, and used by the Commission of the European Communities. Researchers at the Group Study for Automatic Translation in Grenoble, France, continue to refine their 10-year-old system that makes use of a 'neutral language' called Ariane, which standardizes the syntactic organization of a language before the actual translation.

A unique approach has been developed by Bolivian computer scientist Ivan Guzman de Rojas. He found that Aymara, a language spoken by 3 million Indians in the Bolivian highlands, contains a simple yet rigid structure that could be easily reduced to algebraic equations suited to a computer. These equations form the core of a mathematical 'language' that can be applied to virtually any Western language. Already, the system can translate English, Spanish, French or German into the other three languages at a rate of 600 words a minute. Guzman de Roja says the dictionary capacity still must be expanded to arrive at a passable accuracy rate of 90 percent.

Logos Corp. of Waltham, Massachusetts, uses a modified interlingua method in its German-English program. It incorporates a universal language that analyzes structure and content, while using the direct method to complete the translation

Yet, difficulties remain. Editors still must refine the translations by interpreting some idioms and deciphering unfamiliar words. But the programs are improving, and the companies involved are optimistic. "In 10 years' time," says the head of one Japanese firm, "more than 80 percent of all translation work will be done by machines."

4. INTELLIGENCE AND IQ

What is intelligence? For many years people have wondered about it. How do people define it? What affects intelligence more: environment or heredity? How do people measure intelligence? Does intelligence mean success in life?

Teachers and psychologists have known for a long time that some people learn some things faster than others. Some people learn certain subjects better than they learn others. One person may be good at maths but poor at languages. Another may be good at languages but poor at music. Some people may learn new things fast. Other people may learn them slowly. Questions about learning are part of the study of intelligence.

Psychologists have made tests called IQ tests to measure intelligence, and to understand the IQ scores.

The definition of intelligence is not universal. Nobody agrees on a definition of intelligence. One definition says intelligence is the ability to deal with new situations. Other definitions include the ability to solve problems. Some say intelligence comes from environment. Environment is the situation people live in. Some definitions say people are born with intelligence. Some say intelligence is a combination of the two: environment and natural ability. People use the words intelligence and intelligent in many ways. The exact definition is not clear.

Intelligence is difficult to define, but psychologists try to measure it. Information from the IQ test may help some people. Alfred Binet, a Frenchman, began testing intelligence in 1905. Binet and Simon, another psychologist, wanted to find students who would probably succeed and those who would probably not succeed. Their test was revised later by psychologists at Stanford University. The test commonly used today is the Stanford-Binet test. This test is one of the most famous tests of a person's intelligence quotient (IQ). Another popular test today is the Wechsler Intelligence Scale for Children (WISC), and the Wechsler Adult Intelligence Scale (WAIS). There are other intelligence tests. Most of these tests measure memory, definitions, reasoning, drawing analogies, calculation, classification, and several other areas. The scores are calculated in several ways. On the major tests, the average score is 100. If a person scores between 90 and 110, this is usually considered average. Above 130 is usually called gifted. Below 85 usually indicates some learning disability.

What do the scores actually mean? This question is very difficult to answer. Many times the tests show learning problems. Then the students can get help. However, there are several problems with understanding and using the test scores.

First, intelligence changes. A child of five may have a different score than at age ten.

Another problem with the test is the language of the test. If the student's native language is not the same language as the test, the student's score may be low.

An additional problem is culture. American tests are best for middle- and upper-class people. Therefore, other people may have lower scores.

Another problem is 'labelling'. If a child scores high, people believe that the child will do well in school. If the child does not do well, some people may wrongly believe that the child is lazy or bored. There may be other reasons why the child is not doing well. The opposite problem is also

true. Sometimes a child scores low. From that time, some people may expect the child not to do well. Therefore, the child begins to believe that he or she will not do well.

In conclusion, it is difficult to define intelligence, but psychologists try to measure it with IQ tests. These tests are often very helpful because they identify students who may have problems or who may be very intelligent. However, the scores may not be easy to understand. People must be very careful in using the scores. Careful use of the scores can provide a lot of information. Misuse of the scores may cause many problems.

5. TOWARDS WORLD GOVERNMENT

One of the most significant features of twentieth-century politics has been the growing importance of international organisations. These are organisations that are transnational in that they exercise jurisdiction not within a single state, but within an international area comprising several states. Typically, they have been set up by a number of sovereign states to facilitate international cooperation. International organisations thus now reflect a growing recognition of national interdependence in an increasingly shrinking world.

The principal reason for the growth in the number and importance of international organisations is the recognition by states that, in a number of areas, they provide a more effective means, of pursuing national interests. This applies particularly to national security and economic development. Quite simply, an anarchic international order in which states refuse to acknowledge an authority higher than themselves is inevitably biased towards conflict, protectionism and war. Whereas splendid isolation was a luxury that states could afford in the nineteenth or early twentieth century, this option is no longer available in a world of nuclear weapons and economic globalisation. State survival is now dependent on collective security, and economic development requires guaranteed access to international and global markets. Both these goals can only be achieved through cooperation under the auspices of international organisations such as NATO and the OSCE on the one hand, and the World Trade Organization (WTO) and the IMF on the other. Growing awareness of ecological problems, such as global warming and acid rain, makes the need to construct effective international and supranational bodies all the more pressing.

In addition to providing a way of tackling problems that are beyond the power of national governments to solve, international organisations have also managed to acquire a momentum and identity of their own. Once seen as peripheral and untested, many international bodies have become established

and seemingly indispensable features of world politics. This is clearly illustrated by the contrasting histories of the League of Nations and the UN.

It is not possible, however, to explain the drift towards supranational organisations simply in terms of convenience and the pursuit of national self-interest. To some extent, it reflects an idealistic commitment to internationalism and the belief that such institutions embody a moral authority that is higher than that commanded by nation-states. In this respect, international organisation has given renewed impetus to the notion of a global state or world government, an idea that can be traced back to Imperial Rome. To examine how viable such a project is in modern circumstances, it is instructive to look at the experience of European integration, and the progress that has been made by the UN.

The 'European idea' (broadly, the belief that, regardless of historical, cultural and linguistic differences, Europe constitutes a single political community) was born long before 1945. However, until the second half of the twentieth century, such aspirations proved to be hopelessly utopian. Since the Second World War, Europe has undergone a historically unprecedented process of integration, aimed, some argue, at the creation of what Winston Churchill in 1946 called, a 'United States of Europe'. Indeed, it is sometimes suggested that European integration provides a model of political organisation that will eventually be accepted worldwide as the deficiencies of the nation-state become increasingly apparent.

The EU is a very difficult political organisation to categorise. In strict terms, it is no longer a confederation of independent states (as the EEC and EC were at their inception). For, the result is a political body that has both intergovernmental and supranational features, the former evident in the Council of Ministers and the latter primarily in the Court of Justice. The EU may not yet have created a federal Europe, but because of the superiority of European law over the national law of the member states, it is perhaps accurate to talk of a federalising Europe.

6. ЗАДАЧА БУШЕРА

“Залізна леді” американської зовнішньої політики Мадлен Олбрайт під час свого перебування у Києві зуміла, здається, поставити крапку під багаторічними дебатами про участь України у спорудженні АЕС в Ірані.

Багатомісячним спекуляціям прийшов кінець, і міністр закордонних справ Геннадій Удовенко оголосив про відмову своєї країни співробітничати з Росією у бушерському проєкті.

“Задача Бушера” була практично вирішена ще в лютому після короткотермінового візиту в Київ посла США з особливих доручень Стівена Сестановича.

Українське керівництво при ухваленні рішення виявилось у ситуації непростого вибору між інтересами двох стратегічних партнерів. Верх, як водиться, одержав той, хто пообіцяв більше.

Обіцяна США фінансово-технічна допомога цього року в розмірі 224 млн. доларів приваблива для України, але навряд чи тільки загроза позбавитися цих уже закладених у бюджет коштів зробила Київ поступливішим. Куди більш важливішими виявилися перспективи довгострокового інвестування і співробітництва у сфері високих технологій.

Що ж Київ одержав за таку поступку? Американці пообіцяли відшкодувати фінансові втрати по бушєрському замовленню, у тому числі й підшукати інвестора для “Турбоатома”.

Крім того, Київ і Вашингтон парафували міжурядову угоду про співробітництво у сфері мирного використання ядерної енергії. Це дозволяє Україні сподіватися на додаткову фінансову підтримку США, у тому числі й приватного капіталу, у завершенні будівництва двох енергоблоків Хмельницької та Рівненської АЕС, реконструкції гідро- і теплоелектростанцій.

Компанія “Вестингауз” має намір інвестувати більше 1 млрд. доларів у розвиток української енергетики. Такими сумами Києву гріх кидатися: за всі роки незалежності Україна одержала трохи більше 2 млрд. доларів іноземних інвестицій.

Платою за Бушер, безумовно, стала домовленість про підтримку Америкою приєднання Києва до режиму контролю за ракетними технологіями (РКРТ).

Приєднання до 29 країн-учасників РКРТ дозволить Україні серйозно вийти зі своїми ракетноносіями на світовий ринок.

Мадлен Олбрайт підписала під час візиту договір між урядами двох країн про захист українських технологій, пов’язаних із запуском Україною і США комерційних космічних апаратів.

З іншого боку, відмовившись від співробітництва з Росією в Ірані, Україна позбавилася не тільки чималих сум контракту, що становлять, за оцінкою президента України, 45 мільйонів доларів.

Набагато дорожче може обійтися підмочена репутація ненадійного партнера. Навряд чи харківські турбобудівники зможуть розраховувати, хоч і не зі своєї провини, на участь у майбутніх контрактах Росії на будівництво атомних станцій для третіх країн.

А якщо додати до цього важкі і, за першими відомостями, безрезультатні переговори прем’єра України і глави “Газпрому” про

колосальний борг у 1,2 млрд. доларів за газ, то тижневої давнини саміт президентів може вийти на рівень лише політичних декларацій.

Правда, президент України підкреслив, що “це рішення приймалося українською стороною не на голому місці”. Тобто питання з президентом Росії у Москві обговорювалося. Напередодні візиту Київ підкреслював незмінність позиції щодо володіння оперативно-тактичними ракетами з радіусом дії до 500 км. Україна, маючи понад двісті “СКАДів” і намірюючись будувати сучасніші бойові ракети, завіряє світове співтовариство в нерозповсюдженні їх у треті країни. Навряд чи цього достатньо Штатам, проте чи пішов Київ на поступки щодо чисельності ракет, заручившись підтримкою щодо приєднання до РКРТ, поки не афішується.

Можна – і такі спроби в Москві обов’язково будуть робитися – дорікати Києву за нещире партнерство. Що поробиш, Америка – сильна країна, спроможна вчинити переконливий тиск на не згодних з її курсом.

У таких ситуаціях, мабуть, найправильніше – пам’ятати про свої інтереси. У цьому сенсі пам’ять в Україні гарна.

7. УКРАЇНА ЗАКРИЛА ЧОРНОБИЛЬСЬКУ АЕС

15 грудня на Чорнобильській атомній електростанції відбулася церемонія її закриття, згідно з узятими на себе Україною зобов’язаннями перед світовою спільнотою. Наказ про зупинку станції видав Президент України. Виступаючи на церемонії закриття, він запропонував використувати комплекс АЕС і територію довкола неї як міжнародний науково-дослідний центр, де б відпрацьовувалися технології підвищення ядерної безпеки та ліквідації наслідків можливих аварій на атомних електростанціях.

“Закривши станцію, ми багато в чому собі відмовили, – зазначив президент України, – але чекаємо не оплесків, а ділової поваги”. Він наголосив, що сумарні економічні витрати України, пов’язані з аварією на Чорнобильській АЕС, вже сягнули 130 мільярдів доларів США. За його словами, в окремі роки на такі видатки припадало 12 % усієї видаткової частини державного бюджету, що значно перевищувало асигнування на науку й культуру.

Президент підкреслив, що, заклавши станцію, Україна втрачає як мінімум 5 % своїх енергогенеруючих потужностей. Він порівняв сьогодишню акцію з відмовою України від ядерної зброї. Прем’єр-міністр України, відповідаючи на запитання журналістів, констатував, що допомога світової спільноти у вирішенні проблеми із закриттям Чорнобильської АЕС поки що не є адекватною.

А міністр палива й енергетики України висловив сподівання, що добудову двох енергоблоків на Хмельницькій і Рівненській АЕС, які повинні компенсувати втрату енергогенеруючих потужностей після закриття Чорнобильської станції, буде завершено у 2003-2004 роках. Він нагадав, що для цього потрібно загалом 1,4 мільярда доларів США.

Упродовж 8 наступних років необхідно витратити ще 1,7 мільярда гривень з бюджету держави на залагодження соціальних проблем, які виникають внаслідок виведення АЕС із експлуатації.

8. ГАЗ В ЄВРОПІ: НОВІ МАРШРУТИ

Європейський Союз стурбований проблемою диверсифікації постачання газу на північ Європи.

Процес перерозподілу потоків природного газу в Скандинавії, що має величезне значення для всього європейського континенту, взято під особливий контроль з боку Європейського Союзу.

Комісар ЄС з питань енергетики Крістос Папоуцис оголосив у цьому зв'язку про формування “сил швидкого реагування” для Північної Європи.

Через те, що енергетична інфраструктура цього регіону є життєво важливим чинником для всього континенту, прибалтійські країни, як висловився Папоуцис, “рано чи пізно стануть перевалочним пунктом для природного газу”.

Негативним явищем у цьому зв'язку комісар ЄС з питань енергетики назвав виняткову залежність Фінляндії від постачання природного газу з Росії.

Цим питанням, як передбачається, буде займатися, зокрема, нова група ЄС. Вона повинна буде вивчити інфраструктуру для нафтової та газової галузей та електроенергетики і визначити на основі отриманих результатів пріоритетні проекти.

При цьому прикладом для “сил швидкого реагування” є Балкани: там уряди погодилися виділити необхідні інвестиції “в інтересах миру і безпеки своїх громадян”.

До 30 червня ЄС, крім того, повинний завершити дослідження питання про сучасний стан і перспективи “Північної мережі природного газу”. У цьому зв'язку особливу роль відіграватиме законопроект “Про податок на енергію”, який зараз перебуває на розгляді у шведському парламенті. Очікується, що шведи в рамках цього документа однозначно віддадуть перевагу “у порівнянні з іншими джерелами енергії” природному газу.

Цього року, як очікується, будуть також представлені результати роботи російсько-фінської компанії “Норт Транс Гас”, що вивчає проблему можливості прокладки газопроводу через Фінляндію – Швецію і континентальну Європу. При цьому розглядаються дві можливості: або газогін пройде через захід Фінляндії у Швецію і відтіля до Німеччини, або через Фінляндію і далі Балтійським морем до Німеччини.

На тлі цього у деяких західноєвропейських країнах газова галузь зазнає структурних змін. Так, у Фінляндії йде процес злиття концернів “Несте Ой” та “Іматран Войма Ой” в єдиний холдинг. При цьому передбачається, що половина акцій нової компанії залишиться в державній власності.

Виступаючи на святкуванні 50-річчя фірми “Несте Ой” у Гельсинкі, Буркхард Бергманн, заступник голови правління німецької компанії “Рургаз”, підкреслив, що велика кількість нових проектів у галузі природного газу є показником бурхливого розвитку галузі. Щорічне споживання “енергоносія № 1”, як він назвав природний газ, виросте до 2010 року до 370-390 млн. тонн нафтового еквівалента – із теперішніх приблизно 310 млн.

9. КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

Прийнята на 5-й сесії
Верховної Ради України 28 червня 1996 року

Верховна Рада України від імені Українського народу – громадян України всіх національностей, виражаючи суверенну волю народу, спираючись на багатовікову історію українського Державотворення і на основі здійсненого українською нацією, усім Українським народом права на самовизначення, дбаючи про забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя, піклуючись про зміцнення громадянської злагоди на землі України, прагнучи розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями, керуючись Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року, схваленим 1 грудня 1991 року всенародним голосуванням, приймає цю Конституцію – Основний Закон України.

Розділ I Загальні засади

СТАТТЯ 1. Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава.

СТАТТЯ 2. Суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

СТАТТЯ 3. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

СТАТТЯ 4. В Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

СТАТТЯ 5. Україна є республікою.

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Ніхто не може узурпувати державну владу.

СТАТТЯ 6. Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

СТАТТЯ 7. В Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування.

СТАТТЯ 8. В Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

СТАТТЯ 9. Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.

СТАТТЯ 10. Державною мовою в Україні є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України.

Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування.

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом.

10. КОМУ НЕ ГРІХ І ПРИБУТОК МАТИ

Днями Верховна Рада ухвалила в першому читанні проект Закону України “Про невідприємницькі організації”. Його предметом є регулювання правового статусу недержавних неприбуткових організацій. Йдеться про впорядкування діяльності організацій, які не мають на меті створення майнових прав для учасників цих організацій та їхніх кредиторів тощо. Дія закону спрямована на забезпечення прав і свобод громадян, не розповсюджується на політичні, релігійні, профспілкові та інші організації, діяльність яких регулюється окремими законами.

Чому потрібен такий закон? В усьому світі держави регулюють функціонування так званого “третього сектору”, створюють механізми його підтримки. Діяльність цих організацій має суспільно корисний ефект і не спрямована на отримання комерційного прибутку. При цьому свої кошти ці організації не розподіляють у вигляді дивідендів тощо, а використовують в інтересах статутної діяльності. Саме завдяки такому законодавству про неприбуткові організації у цивілізованих країнах успішно функціонують заклади культури, освіти, науки, соціальної підтримки, працюють численні благодійницькі фонди.

В Україні відсутній базовий закон про неприбуткові організації, який встановив би правила гри, спільні для всього “третього сектору”. Натомість кожен з чинних законів – “Про об’єднання громадян”, “Про благодійність та благодійні організації”, “Про дитячі та молодіжні організації”, “Про творчі спілки” – визначає власні правила та процедури реєстрації. До того ж кожен з названих законів є надзвичайно громіздким. А в разі остаточного ухвалення рамкового базового Закону “Про невідприємницькі організації” закони, які будуть віддзеркалювати конкретну специфіку громадських організацій певного типу, можна буде зробити невеликими за обсягом, а сама процедура реєстрації цих організацій значно спроститься.

Пам’ятаймо про ще одну суттєву обставину. Всі наявні сьогодні громадські організації є наслідком об’єднання осіб, а не майна. Ми не можемо в рамках чинного законодавства утворити, для прикладу, науково-дослідницький центр. А в законопроекті передбачено, що невідприємницькі громадські організації мають дві форми – товариства та установи.

Більше того, всі організації сьогодні прив’язані до статусу, всеукраїнська, обласна, міська... І коли, для прикладу, для благодійного фонду потрібен статус всеукраїнського, належить створювати його організації у більш як половині областей. Часто це нікому не потрібна бюрократична тяганина, яка суперечить самому змістові діяльності фонду як установи. Ухвалений у першому читанні законопроект усуває і цю незручність.

Згідно з чинним законодавством, не можуть бути утворені й фонди місцевого розвитку, які успішно діють у більшості країн світу. А відтак не може відбутися реформування соціальної, медичної та культурної сфери на місцевому рівні. Адже приватизацію об’єктів такої сфери чинними законами заборонено, фінансувати їх часто нічим, а перетворити ці об’єкти в самостійні неприбуткові установи із збереженням профілю діяльності і без зміни власника, за нашим законодавством, також не можна. Законопроект “Про невідприємницькі організації” передбачає умови, коли такі структури можна утворювати.

Нарешті, щодо назви закону. Чому невідприємницькі організації, а не, скажімо, неприбуткові чи некомерційні? Адже до назви “неприбуткові організації” уже звикли. Але в проекті Цивільного кодексу, який уже ухвалено в другому читанні, визначено саме категорію невідприємницьких організацій. Натомість термін “неприбуткові організації” використовується у законодавстві, яке регулює питання оподаткування. “Невідприємницькі організації” – поняття дещо ширше. Вони можуть бути як неприбуткові, так і прибуткові.

Проект Закону “Про невідприємницькі організації” – вельми детальний і регламентований до дрібниць. Це зроблено, щоб не допускати перекручень та сваволі, які часто мають місце з боку органів юстиції та податкової служби щодо громадських організацій. Автори свідомо хотіли уникнути будь-якої спекуляції і двочитання. Закон захищатиме невідприємницькі організації від сваволі та зловживань чиновників.

Про необхідність підтримати “третій сектор” з боку законодавства йшлося в Україні вже давно. Декілька проектів обговорювалися на громадських форумах, навіть проходили погодження в міністерствах. Проте щоразу справу гальмували чиновники, які не бажають встановити чіткі й прозорі правила гри.

Ухвалений у першому читанні законопроект готували Інститут відкритої політики та Інститут громадянського суспільства з урахуванням усіх прогресивних ідей, запозичених із попередніх аналогічних проектів. До справи було залучено юристів-практиків, які працюють у сфері некомерційного законодавства, фахівців із громадських організацій

України та іноземних експертів. Відбулося широке громадське обговорення законопроекту на конференціях і семінарах у Києві, Харкові, Одесі та Львові.

Класична структура громадянського суспільства – це та, в якій функціонують політичний, бізнесовий і “третій” сектори. На жаль, громадські організації в Україні досі не стали активним важелем впливу на владні структури в плані забезпечення конкретних потреб та інтересів громадян. Не стали, зокрема, через те, що відсутня відповідна законодавча база. Натомість скрізь у цивілізованому світі громадські організації мають реальний вплив на владні рішення, які зачіпають суспільство в цілому та окремі його сегменти. Як наслідок – громадянське суспільство ефективно функціонує в усій своїй повноті.

А громадянське суспільство є базовою складовою демократії так само, як і ринкова економіка. І, розвиваючи сьогодні в Україні “третій сектор”, ми утверджуємо демократичну європейську перспективу нашої держави.